

CIVTADANIA

El partit radical és el defensor de la clerecia espanyola.

SETMANARI D'ESQUERRES

ANY I

La Bisbal, 23 de Febrer de 1933

NUM. 45

EDITORIAL

Contra el confusionisme radical. L'exemple de Catalunya

Als vint-i-dos mesos de República, s'ha trencat definitivament la cordialitat fins ara existent entre els partits que havien treballat conjuntament per aconseguir el règim actual. L'han trencada els radicals que acabdilla Alexandre Lerroux i han començat una guerra estesa contra el govern, especialment contra Manuel Azaña i els ministres socialistes, i l'objectiu de la qual és apoderar-se del Poder per tal de governar en monàrquic.

S'ha parlat de republicanisme històric. Lerroux parla del seu republicanisme de tota la vida amb èmfasi extraordinari. Però si tots els republicans històrics, si tots els vells republicans podessin equiparar-se al republicanisme lerrouxista, potser seria cosa de riure's dels republicans de la vella gúrdia i retirar-los la nostra devoció. Abans com ara, devia haver-hi republicans conscients i d'altres que eren purament i simple republicans verbalistes.

Cridaven contra la monarquia guiats per un instint anarquitzant? Cercaven a treure's la massa obrera per portar-la a l'engany, complint, així, un compromís pagat en metàl·lic? Obraven d'acord amb un sentiment republicà i esquerrista que el temps ha anat fonent, talment com es fon la neu en percebre la besada tbia del sol lluminós?

Tot es pot creure d'un partit polític que va a llunes, que no segueix cap directriu determinada, que navega sense nord ni guia pel mar de la política espanyola i que al matí ningú sap mai amb quina entrada de cavall se'l trobarà a la tarda.

El mot d'ordre actual dels radicals és el de OBSTRUCCIÓ. Obstrucció a tots els projectes del govern. Guerra a tot allò que porti a la cambra la majoria. No hi fa res que aquella llei sia justa, que aquell projecte sia un gran bé per la nació. Com els austrucs, els radicals posen el cap sota l'ala, acluquen els ulls del cervell, anestesien la comprensió i obstruïen. Ja és tot un senyor programa parlamentari! És possible que allò que han combatut per sistema el dimarts ho impugnin el dijous i allò que defensaven el dimecres ho combatin el divendres; és possible tot, dins el grup de diputats que segueixen a D Alejandro. És possible perquè el lerrouxisme actual està representat per tots aquells que en la política sols hi veuen el mitjà d'obtenir una canongia que els permeti viure amb més o menys comoditat i enfilarse com una carbassera.

Manuel Azaña ha dit amb claretat que la dimissió d'un govern, no pot aconseguir-se pel sol fet de que hom tingui ganes de governar. És natural que així sigui en un país mitjanament civilitzat. La dimissió d'un govern cal que es cerqui al parlament, després d'una derrota de la majoria. Donada la composició actual de la Cambra de diputats, la derrota del govern Azaña no pot presentar-se fins l'Abril, si les eleccions municipals li fossin adverses. L'obstrucció dels radicals respon al convenciment de que les properes eleccions municipals seran un triomf esclatant de l'esquerrisme autèntic representat pels grups que s'asseuen al banc blau, perquè fóra somniari truites pensar que el poble espanyol pot donar els seus vots als partits confusionistes o als que no s'amaguen de pregonar que governarien en monàrquic. El partit radical com el conservador que dirigeix Miquel Maura, els agraris de Martínez de Velasco, com els cavernícoles de Gil Robles, volien fer creure al país que el govern no tenia suport i feien la comèdia de demanar les eleccions d'Abril que ells presentaven com la mort de l'actual sistema de coses. Quan se'ls han donat les eleccions que demanaven han vist la realitat espanyola i abans no se'ls tregui la careta proven l'últim cartutxo que els queda, l'obstrucció.

Avui ells fan obstrucció als projectes de govern, en els quals es cerca un millorament nacional; demà serà el poble que farà obstrucció a aquests elements negatius i a l'hora de votar-los els arreconarà assenyalamment. Una segona edició dels temps de les meriendas fraternales ja no s'escaurà. L'experiència també té el seu valor. Hem après massa...

Si els radicals no haguessin rebut en ple rostre la solemne bofetada que els va donar el Poble català en les eleccions de diputats a la Generalitat, a ben segur que no haurien pensat en l'obstrucció. Aleshores encara tenien confiança en els resultats del sufragi popular. Aquell no rotund de Catalunya els va posar en guàrdia, primer. Després els ha anat treient les castanyes del foc fins arribar la follia d'ara. Catalunya va respondre els radicals com es mereixien, de la mateixa manera que va

CRISI D'OR?

La depauperació del sistema econòmic establert segons les normes actuals del capitalisme, ens ha anat portant d'una manera més ràpida del que hom podia creure's, a una situació d'angoixa i ha sotmès el món en mig d'unes tenebres espantoses, i de les quals sembla difícil sortir-se'n airosament.

S'ha parlat, en veritat, del fracàs del capitalisme. Aquests milions i milions d'homes que passegén la seva fam per totes les nacions del planeta, són la pedra angular i incontestable que confirma aquella afirmació. El sistema econòmic actual ha de deixar pas a un nou sistema de vida. Quin i com? Aquí està la qüestió, i és de tèmèr que haurem de sofrir les mil i una maïvestats abans de que una majoria d'homes a cada nació s'hagin posat d'acord en la contestació d'aquest interrogant. Mentrestant, però, la grapa esquelètica de la crisi va estenent-se cada dia més, i si els economistes i polítics d'arreu del món no troben pas una fórmula per a deturar la seva marxa, són de preveure dies de misèria i de desesperació general, els quals es presenten ja com una realitat gairebé immediata.

Cal convenir, i és una raó acceptada per tothom, que el que manca són mitjans de consum, capacitat d'adquisició, i no pas un excés de producció. Hi ha un desnivell entre el que es produeix i el que pot consumir-se. Anivellant aquestes dues branques, fent que les dues tinguessin la mateixa alçada, el mateix volumèn, fóra possible d'anorrear el flagell actual de la manca de treball. Com aconseguir això?

La mesura establerta per l'intercanvi internacional, és sempre a

base del valor or. Si avui fos possible descobrir en una nació una mina gegantina, que proporcionés als seus habitants quantitats grandioses d'or, aquests obtindrien una prosperitat màxima, i arribarien al cim del progrés i de les comoditats actuals. Or, ací està el déu de les nostres generacions, malgrat que el seu valor real no sigui res més que un valor fictici sobreposat, puix que d'or solament no hi ha ningú que pugui viure'n. És una paradoxa de la civilització, però és una paradoxa que cal acceptar-la, puix que és una realitat actual.

L. R. Browne, publicà fa alguns dies, en una revista nord-americana, un article parlant de la qüestió de l'or, i ell deia que en el món no hi ha hagut mai la quantitat necessària d'aquest metall. Avui, que el volumèn dels negocis ha augmentat en una proporció extraordinària, aquesta manca es fa més patent. No tenim prou or, i d'aquí ve el desnivell entre el consum i la producció. Però com que el que interessa és el valor total de l'or existent, i no el seu volumèn, puix que ens importaria el més mínim, si en pagament d'uns nostres serveis o mercaderies entregades rebéssim cent pessetes o deu pessetes, sempre que les deu pessetes tinguessin un valor acceptat i un poder adquisitiu igual al que tenien anteriorment les cent pessetes.

Què succeiria si per un acord general s'augmentés deu vegades el valor de l'or? Quan una mercaderia escasseja en els mercats mundials, el seu valor augmenta; per què, doncs, no ha de sofrir l'or la mateixa conseqüència? I molt més, si es té en compte que el valor or és irreal, és una inventiva dels homes per a la regulació dels seus afers. Avui calen tres o quatre vegades més de diners per a fer un mateix

respondre com es mereixia a Manuel Azaña, el dia que aquest va venir a dur-nos l'Estatut de la nostra autonomia, amb altres il·lustres i abnegats companys. Lerroux enverinava el problema català al Parlament de la República, en el transcurs de la discussió del nostre Estatut, de la mateixa manera que l'havia enverinat i provocat quan es passejava per Barcelona amb una cinta espanyola al capell. Prou havia fet promeses de comprensió i de sentiment autonomista, D Alejandro! Promeses que no complia, que no havia complert mai. És que Lerroux ha complert alguna vegada allò que ha promès?

De Lerroux a Azaña hi va una diferència enorme. El primer representa el confusionisme, la xerrameca buida, el polític sense programa concret. El segon és l'austeritat i la rectitut feta home, que segueix una línia recta vers l'ideal ben definit i amb absolut paral·lisme entre la boca, el pensament i l'acció.

En les eleccions de diputats a la Generalitat, Catalunya va dir: Contra Lerroux i Visca Azaña. En les eleccions municipals d'abril Espanya seguirà l'exemple dels catalans.

negoci, que vint o trenta anys enrera, i com a conseqüència d'aquest augment general, n'ha vingut l'escasseig d'avui dia. Ha augmentat el valor de les mercaderies, el valor del treball i s'ha desenrotllat un valor nou, la maquinària. Al costat d'aquestes puges, el patrà moneda, o sigui l'or, ha seguit imperturbable, invariable, com un déu insensible a les necessitats de l'humanitat.

No hi ha res en el món més poderós i convincent que la fama que es veuen sotmesos milers de milions d'éssers, i si l'augment del valor or podia provocar un canvi en el sistema monetari i de banca que portés una sèrie de protestes, aquestes no serien prou, al davant d'aquella altra raó.

Si des d'un altre planeta ens contempléssim, i podéssim comprovar que parlem d'economies, quan la majoria de persones manquen de coses i productes essencials, si es donessin compte de que llencem i cremem productes que d'altres no poden adquirir, ens dirien, clarament, que ens hem tornat folls.

I el mal és que fins a cert punt tindrien raó.

J. GINESTA i BALMANYA

Opinions i Comentaris

El servei militar

(Voluntari en temps de pau, obligatori en jornades de guerra.—Programa Federal)

Als vint anys, en el punt àlgid i més bell de la vida, dominats per aquest optimisme irreductible que sentim la joventut, aquest dies, uns joves han marxat de casa nostra a complir el servei militar, quan uns altres en retornaven. El servei a la pàtria, que deien antany, en temps definitivament passats d'oligarquia borbònica. Han estat aquests jorns quelcom dolorosos, curulls d'enyorances i melangia per part de les famílies que ha tocat l'hora, el torn, de que un component llur anés a complir aquest deure imprescindible. En l'ambient d'aquestes llars, jo afirmaria, que hi ha fluctuat un incís de tristesa estranya i indesxifrabla. Qui sap si, ademés del que suposa estar un any en files, hom pensava en la col·locació, en el demà que és preparal..... Potser, si, que en moltes llars, s'ha fixat aquest interrogant tràgic i ansiós, alhora. Potser quan s'hagi despedit el fill, o bé el nebot, o bé el nét, la mare, l'oncle, l'avi, després de l'enyorança que es sentirà, entre dents, rabiosos i adolorits, hauran exclamat: «¿Per qué anar-se'n d'entre nosaltres ara que es començava a consolidar una

posició benestant, i total, per anar a vagar, per a no fer res?»

La pregunta, té quelcom de difós i anacrònic, però, també, serva quelcom d'una sagrada raó. Meditem serenament, pensem sense turbar nos, mirem la situació amb fredor, i veurem que en allò difós i anacrònic, hi fluctua l'encert, i gairebé diriem la veritat. Car, servir a la pàtria significa estat aquarterat uns mesos, vagant, i no fent absolutament res de profit. I després, quan hom hagi tornat de complir amb el deure, ocuparà potser un altre la seva col·locació?

Hem sentit a dir que cinquanta anys enrera es complien vuit anys de servei militar, després quatre, més tard dos i darrerament, un: Pot dir-se que era crudel haver de complir vuit anys. Quatre, era una gran injustícia. Dos anys, pesat. I finalment, nosaltres opinem, que en temps de pau, ni un, ni mig any són justos que es compleixin, fonamentant-nos en bona llei democràtica. Cal confesar-ho sense pal·liatius, ni eufemismes de cap mena. Per què? En primer terme, perquè no pot acceptar-se de cap de les maneres, tenir retinguda en files una joventut que comença a consolidar-se un posició, i després, perquè això potser representa una despesa inútil per l'Estat, que manté llurs exèrcits. Què bell és per nosaltres el programa federal, que digne és que tothom s'entri del que manifesta en aquest aspecte! Diu, referent al servei militar entre altres coses: «Voluntari l'exercit en temps de pau i obligatori en jornades de guerra. Convertir en carrera el servei militar, el mateix que pel cap i oficial, pel simple soldat; incorporar-hi la primera ensenyança, la gimnasia i el maneig de les armes. Reduir el contingent militar actiu al que reclami la conservació de l'ordre i la guàrdia de les fronteres».

Heus ací el que nosaltres sustentarem sempre amb entusiasme i energia. Heus ací una cosa dictada per l'equanimitat, guiada per la intel·ligència, plasmada per l'ànima nobilíssima d'aquell gran català que fou En Francesc Pi i Margall, en el magnífic programa del 22 de juny de 1894. Obligatori el servei militar en temps de guerra, voluntari en jornades de pau. Exacte, just. Ni més ni menys. L'equitat resplandeix en aquesta curta, concisa i breu definició. I igualment acceptable i ben fonamentat ha de semblar a tot bon demòcrata, la definició de convertir en carrera el servei militar i reduir el contingent actiu al que reclami la conservació de l'ordre i guàrdia de les fronteres.

I conforta i entusiasma adés, veure que els pobles més avançats del

món, han seguit la norma transcrita en les anteriors ratlles.

Avui, fer anar les nostres joventuts, amb el risc de perdre-ho tot, a complir el servei militar, ens sembla amplament ridícul. La República, una volta estabilitzada, com que vol dir progrés i llibertat, com que significa anar a l'avençada de totes les posicions liberals, estem gairebé segurs que adoptarà per aquest sistema. El servei militar en temps de pau és una cosa pueril i absurda. La República, règim de llibertat, baluard ferm i decidit de la Democràcia, ha de convertir el servei militar tal com propugnava aquell gran espanyol que fou En Francesc Pi i Margall, el segle passat. No fer-ho així, fóra una cosa absurda i ridícula. I per més seguretat, donem temps al temps...

Ens proposàvem escriure aquestes ratlles, per despedir amb efusió als amics que van a complir ço que s'anomena un servei a la pàtria, per dir-los-hi adéu-siau i a reveure, alhora. Les hem escrit, també, amb un convenciment, noble i digne convenciment. Heus-lo ací. Si avui hi van amics nostres, demà no hi haurem pas de concòrrer nosaltres. Si els despedim amb entusiasme, no

ho fem pensant en que un jorn, poden dir-nos-ho. Hauriem d'anar molt equivocats, però ja ens aventurariem a garantir-los-hi que a llavors, tal com digué l'afortunat i immortal autor de *Las Nacioidades*, aquesta obra, que per més temps que passin sempre serà nova i actual, el servei militar serà voluntari en temps de pau i obligatori en jornades de guerra.

EMILI VIGO VERDAGUER

P. D. — En el nostre anterior article hi han considerables errors d'impremta. Apart d'alguns errors d'escassa importància, com el de puntuació, hi hem trobat un punt que equivocadament ha estat compost en afirmatiu, en lloc de negatiu. Per exemple hi ha un mot que en lloc de dir *exercir*, diu *exagerar*. Com deiem, encara s'hi troben altres faltes de menys importància.

Carles Casademunt
Odontòleg

CONSULTA—Divendres: de 10 a 3.

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 7

Xampany Glacier

40% DE ECONOMIA

i la garantia d'un funcionament perfecte durant molts anys, testimoniats per milers de referències de tota Espanya, vos ofereix la calefacció

IDEAL CLASSIC

DEMANEU FASCICLES GRATUITS A

A. TERRADELLES
La Bisbal

FLECA
RODÀ

ESMERADA ELABORACIÓ
DE TOTA CLASSE DE PA.
PA INTEGRAL

Les delicioses

Coques de greixons «RODÀ»

A 1 i a 1'50 ptes. — Mides extraordinàries per encàrrecs.

GRAN HOTEL J. SALLERAS

Avinguda de la República, 18. — LA BISBAL

Cuina insuperable - Excel·lents habitacions - Bon gust
:: La casa dels viatjants - Especialitat en banquetes ::

RÀPIDA

Pro higiene

S'ha parlat mantes vegades d'higiene i en tots els tóns. Els periòdics n'han anat plens en diferents articles signats per gent competent. S'han donat moltes conferències, en aquell sentit, per acreditats doctorats. Tothom qui ha volgut, ha vist estampades en el paper, múltiples màximes adreçades a lo mateix. Ningú, per poc que hagi llegit, o s'hagi volgut preocupar poc o molt de la salut pública, pot alegar ignorància, prop d'algun punt dels més perillosos i atemtoris a lo més preuat de la vida, que és la salut. Tothom sap, abastament, que un d'aquells punts, quasi el més capital, és el que es porta menys a la pràctica.

Hom no pot capir que una cosa tan transcendentalíssima per a la salut, i fins per els bons modals, es mantingui tan descuidada. Doneu un tom per els cafès. Freqüenteu llocs d'espectacles públics i moltes vegades haureu d'arrufar el nas i fer una ganyota de fàstic, en sentir d'entre, els concorrens, un embroït marcadíssim, produït per una seguida espectoració. Tot, per es-talviar-se el *gran sacrifici*, de no treure's el mocador de la butxaca.

I això, quasi direm, que allà on passa més, és en els establiments nomenats populars. És vergonyós haver-ho de dir, però és la realitat. Sembla que hom vulga dir: *és a casa meua i faig el que hem dona la gana*. I el més greu és que, mantes vegades, els que més ho fan, són gent que ha llegit molt i passen per ésser molt instruits i educats.

Consti que nosaltres no tenim l'intent de recriminar a ningú. No volem senyalar a ningú. El nostre comentari obeeix solament a donar el crit d'alerta, per veure si podem desacostumar d'aquest vici tan contrari a la salut del pròxim i bofetajadora a les bones costums.

Cal que es tingui cura, sobre tot en nom de l'higiene, en que hi hagi més escrupulositat. Tots els llocs són respectables, encara que siguin llocs populars. Precisament hauria d'ésser al revés: com més popular el lloc, més exemple s'hauria de donar de ciutadania. Un lloc popular, hauria d'ésser espill de la bona societat.

No tenim autoritat per a donar consells. Nosaltres no fem més que recordar allò que recomanaren els científics, i que molts descuiden: *No escupir a terra*.

B.

El treball a les escoles

EL DOLOR

Anomenem dolor a tota mena de sofriment. Ell representa la part amarga de la vida. Si el dolor no existís, la vida ens seria molt més plaenta.

Podem dividir el dolor en físic i moral. El físic, és el produït per les lesions causades en el cos d'una persona, i el moral, és conseqüència de tota ferida feta en els sentiments d'un individu. Hi ha certes persones que són insensibles al dolor moral. Aquestes són les persones de més baixa condició. Solament els espanta el dolor físic, i ell és l'únic que pot servir de fre a les seves males inclinacions.

Devem evitar tot el possible el dolor físic, perquè aquest dolor continuat porta a l'estat melancòlic. La millor manera d'evitar-lo, és procurar portar una vida higiènica per mantenir el cos sa.

Per altra part, hem de tenir cura en evitar el dolor moral. Això podrem aconseguir-ho obrant sempre bé; de tal manera que no tinguem que penedir-nos mai dels nostres actes i que els altres no puguin trobar en ells motius de recriminació.

FERMÍ CASELLAS.
12 anys.

Conferència a l'Ateneu Pi i Margall

Després d'un període de repòs necessari degut a l'esforç fet en la preparació de les eleccions a la Generalitat, l'Ateneu Pi i Margall reprèn les conferències culturals i polítiques que venia organitzant d'un temps ençà.

Aquesta tasca ben lloable de l'Associació d'Esquerra, ha de contribuir forçosament a l'educació ciutadana del poble bisbalenc i al desvetllament de la sensibilitat política, per lo qual ningú pot deixar de veure amb simpatia d'obertura d'un nou cicle de conferències.

Per al divendres proper o sia per a demà, l'Ateneu Pi i Margall anuncia una conferència que tindrà lloc a dos quarts de set del vespre, a càrrec del Conseller de Sanitat de Catalunya senyor Josep Dencàs i Puigdollers. Josep Dencàs ja estigué anteriorment a La Bisbal, en pla de conferenciant, i per haver-se retrassat fortuïtament no pogué es-tendre's com tots esperàvem. Recordem, però, que la seva conferèn-

cia suscità molts comentaris lo que fa creure que la que ara s'anuncia despertarà molta espectació.

Josep Dencàs i Puigdollers és un dels valors més destacats d'Esquerra Republicana que ve destacant-se des de la fundació d'aquell Estat Català en el qual s'hi ajuntaren tants patriotes sota el guiatge de Francesc Macià. Pels seus mèrits, el Dr. Dencàs ocupa avui el lloc de Conseller de la Generalitat i és a més, diputat als parlaments de Catalunya i de la República.

El Dr. Dencàs vindrà acompanyat del seu secretari senyor Miquel Badia i Capell, que arran del suposat complot de Garraf fou injustament empresonat i rebé els mals tractes incívils que foren norma en l'actuació de Primo de Rivera.

De Verges

La Junta Directiva de la societat «Círcol Català Republicà» adherit a L'Esquerra Republicana de Catalunya, ha quedat constituïda de la forma següent: President, Salvi Bach; Vice-president, Jaume Garriga; Secretari, Angel Pont; Vice-secretari, Manuel MasPOCH; Caixer, Josep Frigola; Bibliotecari, Francesc Baltasar; Vocals: Ramón Juanmiquel, Miquel Brusi i Miquel Llach.

El Carnaval d'enguany, es presenta molt lluit. Les societats recreatives «El Recreo» i «Unió Republicana» tenen contractades la Banda del Regiment de Figueres, i la cobla-orquestra «La Vergelítana» respectivament.

El saló de la primera de les esmentades societats, els dies del Carnaval serà bellament adornat.

A més, tots els joves de la societat que vulguin disfressar-se aquesta a preus reduïts, llogarà trajos com també tindrà confetti, boles de neu, i serpentes.

Aquest any, el tradicional «ball de les deu», sembla que també es veurà molt concorregut de parelles, com de molts anys no s'havia vist.

L'acte més típic que es celebrarà durant aquests dies, és indiscutiblement el dimarts al matí, que consisteix en el repartiment als pobres de la nostra vila del dinar, amb que s'els obsequia de la quantitat que es recauda durant el passavila.

Aquest dinar, aquest any, també el beneirà el Rector abans de repartir-lo?

EL CORRESPONSAL

NOVES

El fort tramuntanal que venim sofrint desde diumenge passat ha suspès les festes de carrer que es venien celebrant. El dijous, divendres i dissabte passat ballaren a la Plaça de Carreres Dagas, a l'extrem de l'Avinguda de la República i el Carrer de Ramon de Cabrera, respectivament. El dilluns els veïns del Carrer del Germans Sitjar i de la Plaça de Mn. J. Verdguer que tenien projectada una festa extraordinària, tingueren de suspendre-la a la nit degut al mal temps. Ballaren el matí i el vespre, i la seva intenció és de donar una audició de sardanes qualsevol dia, una vegada el bon temps s'hagi restablert.

La Gaceta ha publicat la vacant de la notaria de la nostra població, que ocupava el Sr. Ràfols, mort en el tràgic accident automovilístic de fa pocs dies.

La vinent setmana començaran les obres corresponents a l'endegament del Riu Daró, problema aquest, agreujat ben sensiblement pels darrers aiguats. Aquests treballs d'una necessitat imperiosa, permeteran, a la vegada, donar treball a totes aquelles persones que estiguin parades i aquelles que no tinguin un treball continuat, coses, aquestes, ben satisfactòries.

El concurs per la millora de l'espècie cavallina del Baix-Empordà que, patrocinat pels serveis de ramaderia de la Generalitat havia de tenir lloc fa unes quantes setmanes enrera a la nostra ciutat, i que fou suspès amb motiu dels darrers aiguats es celebrarà el primer diumenge del mes entrant, dia 5, en el Passeig de Marimón Asprer.

Les bases que regiran, seran les mateixes que s'havien fixat anteriorment, repartint-se 7,500 pessetes de premis en la forma següent: Un semental 2,000 pessetes; un semental 1,500 pessetes i deu eugues a 400 pessetes cada una.

Després de la renovació dels càrrecs de la Junta Directiva de l'entitat local «L'Escut Emporità», aquesta ha quedat constituïda de la forma següent: President, Josep Casabó; Sots-president Melcior Duran; Secretari, Jaume Vilallonga; Tresorer-comptador, Joaquim Feliu; Bibliotecari, Francesc Pascual; Vocal primer Joaquim Prim; Vocal segon, Josep Mates; Vocal tercer Frederic Mates; i vocals de torn, Josep Bou, Francesc Fàbregas, Tomàs Verdguer i Albert Matarrodona.

L'agutzil del Jutjat d'Instrucció del Partit, Sr. Pere Mas Isern, ha estat traslladat a la ciutat de Vich.

Al deixar la nostra població, en la qual s'havia captat la simpatia i l'estima de tothom ben merecidament, fem vots perquè en la seva nova residència hi trobi un bon acoïlliment tal com el seu esperit de ciutadania li en fa mereixedor.

CATALÀ!

Demana arreu el PAPER DE FUMAR

MANELIC

I PROTEGIRAS L'INDÚSTRIA CATALANA.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

La Bisbal, trimestre . . . 2'50 ptes.
Fora, trimestre . . . 3'00 »
Estranger, trimestre . . . 4'00 »

PER A ANUNCIS
DEMANI'S TARIFA

CIVTADANIA

Redacció i Administració

Avinguda de la República, 17
entressol

IMPRESA

Carrer de Pi i Margall, núm. 20

Casa ALBERT

LA BISBAL

AQUESTA MARCA ES
SENYAL DE QUALITAT

Grans tallers de Sastreria i Confecció

Preus sense competència

AJUNTAMENT

Sessió ordinària de primera convocatòria celebrada per la Corporació municipal el dia 21 de febrer sota la presidència del batlle Sr. Pere Lloberas, amb assistència dels regidors senyors Carré, Sala, Figueras, Tarrés, Ponjoan i Canta.

Es llegida i aprovada l'acta de l'anterior.

Són designats els pares de minyons Aureli Avellí i Joan Saballs per a que intervinguin en expedients de quintes.

Es dona compte d'una instància del senyor Josep Vila Xuclà, el qual interessa no se l'equipari als demés tenedors d'aigua de la mina vella, ja que ell la tenen comprada al propi Ajuntament i es creuen amb dret a que se'ls hi respecti aquesta propietat malgrat que l'emplaçament hagués estat fet en un immoble que ha deixat d'ésser-ne propietari, en virtut d'haver-se enderrocat aquella casa per raons d'urbanització del carrer de Pella i Forgas.

El senyor Ponjoan pregunta si encara funciona aquella mina i la presidència li dona les dades convenients per a que s'assabenti de la sollicitud del senyor Vila. En conseqüència, la referida instància passa a informe de la Comissió de Finances.

El batlle senyor Lloberas dona tota mena de detalls de la reunió tinguda a Girona amb els alcaldes de la capital i Figueras, Governador, Comissari de la Generalitat i del Comitè pró-damnificats pels últims aiguats.

Posa de relleu les obres de defensa que es van a emprendre en el Daró a l'objecte de que l'allau de les aigües no produïxin més estralls com els que ara cal lamentar.

Amb tota mena de dades enumera les quantitats aproximades que caldrà invertir en les esmentades obres i de l'aportació de l'Ajuntament i els propietaris afectats, els quals hau-

ran de contribuir amb la quantitat de 25 pessetes per vessana.

També es refereix a l'aportació dels propietaris afectats per les obres de defensa del pou de les aigües que surteixen la ciutat, quina obra és evidentment necessària, si no es vol que els danys que ara han estat importantíssims esdevinguessin catastròfics.

L'Ajuntament farà una crida a tots els propietaris i els donarà un plaç determinat per a que donguin llur conformitat en l'aportació per a la realització de les obres de referència, interessant-los la seva conformitat en el plaç que se'ls assenyalarà, llavors l'Ajuntament cuidarà de la recaptació convinguda.

Caldrà—diu—quan la realització d'aquestes obres, que començaran la pròxima setmana, una Direcció que cuidi del personal obrer que caldrà emprar se, amb el sol objecte de no permetre abusos durant el treball, essent acomiadat tot aquell que no compleixi amb el seu comès. Aquesta Direcció podrà ésser integrada per un regidor i tres propietaris i seguidament són nomenats per a integrar-la, l'Alcalde Sr. Pere Lloberas i els propietaris senyors Jaume Salvador, Narcís Boadella i Jesús Tibau.

Continua la presidència dient que en aquestes obres no hi entren les del Puig d'En Vidal, però que ell farà les gestions necessàries per que es realitzin per considerar-les d'indiscutible necessitat.

El senyor Carré felicita a l'Alcalde per la seva aportació personal en un afer tan apassionant per a la tranquil·litat d'innombrables veïns, i a la vegada observa que els obrers que s'empleïn siguin bisbalencs, contestant li afirmativament la presidència.

Es dona compte d'un excel·lent escrit del Consell local de primera ensenyança en el qual, amb arguments molt ben documentats, posa de relleu la insuficiència dels locals d'ambdós sexes de les Escoles graduades.

Pel nombre excessiu d'escolars cal descongestionar el grup de pàrvuls creant dues seccions que responguin a les necessitats de la moderna pedagogia.

En algunes seccions l'existència de pàrvuls, encara que aventatjats, els locals no tenen la capacitat deguda. Si a aquells pàrvuls se'ls destinessin locals creats de nou, seria una descongestió que permetria el funcionament normal de les altres seccions que podrien ocupar aquells locals.

Quant al grup de noies passa el mateix.

La presidència s'extén en consideracions amb respecte la necessitat que hi ha de la construcció d'un altre grup escolar. Fent referència a l'aprovació de la llei de confessions, opina que caldrà estar previnguts pel probable augment escolar en les escoles nacionals.

També es refereix a l'emplaçament d'aquest nou grup que de primer antuvi s'havia pensat en el barri quint, però, per raons tècniques i pedagògiques, el propi Inspector de primera ensenyança ha opinat que no és aconsellable la construcció i emplaçament d'un altre grup escolar separat de l'actual.

Dóna les raons suficients, que per cert són acceptades per la resta del Consistori, de que si s'arribés al cas de construir un grup escolar en el barri quint, forçosament tindria d'ésser escola unitària i seria un contrasentit el sistema d'ensenyament talment oposat amb les necessitats del sistema modern d'ensenyament.

Queda l'assumpte sobre la taula per a ésser ampliada la seva discussió.

Respecte la pavimentació acordada en alguns carrers, el senyor Lloberas assabenta al Consistori que la casa J. Modrell de Calella de Mar, són especialistes en la pavimentació, citant casos d'asfaltos a Figueras, Palamós i nombroses poblacions que esmenta, quins resultats han estat d'immillorables con-

dicions, d'obra perfecta. Aquesta casa constructora de paviments i asfaltats ha sigut recomanada per enginyers i altres persones tècniques com a obra exclusiva de duració.

També la pròpia presidència avinenta a la Corporació que ell ha fet les primeres gestions amb el senyor Modorell, havent convingut que pel cas de dur-se a cap les obres que s'esmenten, amb la quantitat de material que caldrà emprar-hi, tindria el cost de 13 pesetes el metre quadrat.

S'acorden els tràmits que calen per anar ràpidament a la realització de les obres.

El senyor Lloberas diu que a les nou del vespre del diumeuge passat varen practicar una visita a les Escoles per tal d'examinar la calefacció instal·lada pel senyor Terradellas, havent pogut comprovar que el seu funcionament s'ajusta en les condicions amb que fou concertada, acordant se acceptar-la amb caràcter provisional.

No havent-hi cap més regidor que hagués demanat per parlar, s'acaba la sessió.

Cine Mundial

Festes de Carnaval

Grans esdeveniments cinematogràfics. S'estrenaran, entre altres les següents pel·lícules d'èxit sense precedents

EL MILLON

El hacha justiciera

DILLUNS, DIA 27

Actuació de la gran atracció
"ORQUESTRA PLANAS"
Cada dia programa nou

Imp. J. Jovés, Pi i Margall, 20 - LA BISBAL

TEATRE OLYMPIA

CINEMA SONOR Avinguda de la República LA BISBAL
Empresa IMPORTACIONS CINEMATOGRAFQUES

Durant els dies de Carnaval seran estrenades, entre altres grans pel·lícules sonores, les següents:

El Rey de París per IVAN PETROWICH i MARY GLORY

QUE VALE EL DINERO? per GEORGE BANCROFT

Naufragos del Amor per JEANETTE MAC DONALD

LO APUESTO TODO per CLARA BOW

UN HOMBRE DE SUERTE per ROBERTO REY

I altres interessants pel·lícules